

Kad je apostol Ivan pisao evanđelje, bio je već stariji i zgodama koje je ondje zabilježio iz Isusova života htio je pružiti svjetlo te snagu kršćanskoj zajednici suočenoj s različitim poteškoćama. Protiv te zajednice koja se rodila poslije Duhova ustali su Židovi vjerni otačkim zakonima smatrajući ju skupinom odmetnika i heretika koju treba uništiti.

Tu prvu kršćansku zajednicu progonjenu od Židova, Ivan podsjeća na zgodu kad se Isus za vrijeme svoga zemaljskoga života našao u Jeruzalemu za blagdan Posvećenja hrama. Šetao je Salomonovim trijemom. Ondje su ga opkolili Židovi i postavili mu pitanje: *Dokle ćeš nas držati u neizvjesnosti? Ako si zbilja ti Mesija, reci nam otvoreno!* (Iv 10,24). Na ovo pitanje Isus odgovara da im je već odgovorio na njihovo pitanje, i to ne samo riječima nego i djelima koje je činio u ime svoga Oca. Potom se u nastavku odgovora poslužio slikom iz onodobnog nomadskog pastirskog načina života, koja je bila razumljiva svima: o ovcama i pastiru, i to o svojim učenicima kao ovcama i o sebi kao dobrom pastiru. Njegove ovce slušaju njegov glas. On ih poznaje i one idu za njim, a on i Otac su jedno. Tu sliku i Isusove riječi apostol Ivan uzima da bi ohrabrio prvu kršćansku zajednicu koju progone Židovi. Želi im reći da su jednako tako Židovi progonili i Isusa i da su ga zbog iste optužbe da se on pravi Mesijom pribili i na križ. Zato se prva kršćanska zajednica ne treba čuditi progonima Židova, nego treba čuvati nutarnji mir te hoditi zemljom mirno, u sigurnosti da je Isus dobri pastir koji je za njih dao život i da ih nikakvi krvoločni vuci, koliko god mogu ugroziti zemaljski život, ipak ne mogu ugrabiti iz njegove ruke, a on i Otac su jedno. Ivan tako hrabri kršćansku zajednicu koja živi u neprijateljskoj sredini da vjerna raspetom Jaganjcu Isusu Kristu - dobrom Pastiru ima hrabrosti i za podnošenje progona jer ih niti smrt ne može ugrabiti iz ruku toga Dobroga Pastira, koji je jedno s Nebeskim Ocem.

Velika je i otkupljujuća istina povjerovati *da nas Isus poznaje*. Hoditi mirno zemljom u sigurnosti da nas netko neizmjereno dobar posve poznaje, zna i naše postupke i naše riječi, svu našu nutrinu, i ono što nije otkriveno drugima, pa i ono čega niti mi sami nismo svjesni, sve, baš sve i da nas voli. Kako je utješno povjerenje u Isusa Prijatelja i Gospodina koji smiruje naše korake, koji nas odvraća od tolikih mukotrpnih i nepotrebnih putova samospoznavanja! Kako je utješno povjerenje da nas Isus razumije i smiruje našu nervozu dokazivanja drugima kakvi jesmo; koji nas razumije i povlači iz gotovo patoloških opterećivanja drugih našim problemima i jadikovkama da smo mislili ovako a ne onako, da nam je namjera bila ova a ne ona.

Slika dobroga pastira i ovaca, koju razvija sv. Ivan, ima za nas danas miris naftalina i prohujalih vremena. Ipak, ona u sebi nosi nadvremensku istinu. Riječ je o tome da je Sin Božji Isus Krist sebe predstavio kao Dobrog Pastira, koji čuva i brani svoje stado, brižljivo pazeći na svako zalutalo janje i ovcu. Ta njegova slika o sebi jedna je od najvažnijih u čitavome evanđelju i to iz više razloga. Pastir se brine za stado, poznaje svaku ovcu, svaku ovcu zove imenom i svaka ovca poznaje njega i njegov glas, on ide ispred stada i vodi ga. On pokazuje put ovcama. U polupustinjskom i škrtom kraju, kakav je najveći dio Palestine, gdje na suncu sve izgori, dobri pastir traži pašu za svoje stado, vodi ga na izvore, noću ga štiti od

grabežljivih vukova, iznemoglu ovcu stavlja na svoja ramena i nosi. On živi za stado, jer stado je sva njegova radost i svojina, a stado se oko pastira osjeća sigurnim.

„Ja sam pastir dobri. Pastir dobri život svoj polaže za ovce. Najamnik - koji nije pastir i nije vlasnik ovaca - kad vidi vuka gdje dolazi, ostavlja ovce i bježi, a vuk ih grabi i razgoni: najamnik je i nije mu do ovaca. Ja sam pastir dobri i poznajem svoje i mene poznaju moje, kao što mene poznaje Otac i ja poznajem Oca i život svoj polažem za ovce“ (Iv 10,11-15).

Iako nam je rječnik (stado, pastir, ovce koje slušaju) pomalo stran, u evanđelju, kako vidimo, nije riječ o nekoj slijepoj poslušnosti, kratkovidnosti i primitivnosti koje isključuju pamet i razum, nego o divnom iskustvu nutarnjeg dubokog mira i sigurnosti zbog duboke životne povezanosti s osobom koju se voli i u koju se ima povjerenja, o svjesnom osobnom poklanjanju povjerenja i ljubavi drugome, što zadire u srce i život, uključuje najdublje osjećaje, te iskustvo zaštite i sigurnosti.

Naglasak nije na tome da Isus oduzima dostojanstvo čovjeka, da ga osiromašuje za slobodu, a da bi čovjek bio slijepo poslušan i pokoran. Naprotiv, Isus trajno napominje da one koji su ga upoznali i koji su se odlučili za njega, više ništa ne može skloniti s toga puta. I oni će se uvijek vraćati u Isusovu blizinu, čak i onda kada se nađu kao izgubljena ovca, kad se grešnički nađu na stranputici, Isus će se sam pobrinuti za onoga tko se nađe izgubljen, jer je i došao izgubljenima i grešnima.

Odatle Isusovi učenici nisu stado ni masa, ni u političkom ni u religioznom smislu, nego su to osobe pune ljubavi i predanja Isusu, zajednica koja se okuplja oko njega. Isusovi se učenici u slijedenju svoga Pastira – Isusa ne vode nikakvim strahom, nikakvom ugodom, profitom ili interesima sračunatih ciljeva, nego sigurnošću dobrote, ljubavi i zaštite svoga Pastira. Ako se uspostavi to bezgranično povjerenje između Isusa i njegova učenika, učenice, onda život bukti u snazi dobrote, onda su horizonti otvoreni, onda je zemlja gostoljubiva, onda su drugi ljudi sestre i braća.

U vrijeme olovnog komunizma u bivšoj državi naš je tadašnji biskup Stjepan Baurlein pastirskim očima gledao grad Osijek i srcem prepoznavao i osjećao duhovne i evangelizacijske potrebe ljudi u novim osječkim naseljima. Molio je tri redovničke zajednice koje su bile prisutne u gradu Osijeku i predložio im da svaka od njih prihvati pastoralnu skrb za jednu novu župu koju će on osnovati. Tako je redovnička obitelj Hrvatske Kapucinske provincije sv. Leopolda Bogdana Mandića prihvatila te je biskup svojim dekretom osnovao novu župu sv. Leopolda Bogdana Mandića i dodijelio ju pastirskoj skrbi i vodstvu otaca kapucina. Župa je osnovana danom 1. siječnja 1969. godine a velika su joj podrška i dobročiniteljice bile Sestre Usmiljenke koje su ovdje nekada izvan grada imale svoje gospodarstvo kako bi mogle pokrivati troškove svoga samostana i uzdržavati sestre i njihovu djelatnost u gradu.

Oci kapucini bili su dobri pastiri koji su Vam priskrbili i sa sobom donijeli kao Vašeg zaštitnika jednog doista svetog i divnog pastira, sv. Leopolda Mandića. Sveti je Leopold bio doista čovjek kojega jako dobro oslikavaju riječi proroka Izaije iz današnjega prvoga čitanja: „*Duh Gospodnji na meni je, jer me Gospodin pomaza, posla me blagovjesnikom biti siromasima, iscijeliti srca slomljena, zarobljenicima proglasiti slobodu, sužnjima oslobođenje*“ (Iz 61,1-2; Lk 4,5s;) i koje je na sebe primijenio Dobri Pastir čija je slika bio i sv. Leopold Mandić. Sv. Leopold je nastojao posvjedočiti onima koji su dolazili u njegovu ispovjedaonicu. „Mir vama!“ Božja je ruka i dobrota nad Vama. On je dobri Pastir koji je došao da život imamo u izobilju da ga imamo (Iv 10,10). „*Bog, milosrdni Otac, izmirio je sa sobom svijet i izlio je Duha Svetoga za oprostjenje grijeha. Neka ti po služenju Crkve on udijeli mir. I ja te održujem od grijeha tvojih, u ime Oca i Sina i Duha Svetoga.*“ O kako je usrećujuće iskustvo oslobođenja od tereta zala i grijeha.

Čovjeka ništa ne može tako sputati i zarobiti kao zlo u koje upadne i osjećaj krivnje koji to prati. I nema važnijeg za čovjeka od toga da mu netko skine okove. Bio je Dobri Pastir koji je uklanjao nemir i strah. U grešnicima koji su mu dolazili na ispovijed nije gledao najprije blato, nego je u svakom čovjeku tražio najprije zrnice zlata, Božju sliku, ono što je u čovjeku dobro, snažio je to dobro, vraćao samopoštovanje i tako otvarao ljudska srca za Boga i za druge ljude.

